

4) створення умов для вільного розвитку кримськотатарської мови, мов інших корінних народів та національних меншин, що проживають на тимчасово окупованій території Автономної Республіки Крим і м. Севастополя.

На даний момент, коли ці два міністерства об'єднані завдання перед новоутвореним Міністерством стоять спільні.

Керівництво Міністерства:

- 1) Міністр у справах ветеранів, тимчасово окупованих територій та внутрішньо переміщених осіб;
- 2) Заступник міністра з питань європейської інтеграції;
- 3) Заступник міністра у справах ветеранів;
- 4) Державний секретар міністерства.

На мою думку, дане міністерство перевантажує систему публічної адміністрації і тому виконання покладених на нього повноважень і зобов'язань доцільно покласти на Міністерство соціальної політики України.

Левковець А. С.,
студент 2 курсу ННІ №3 НАВС,
Бухтіярова І.Г.,
к.ю.н., ст. викладач кафедри публічного управління та
адміністрування НАВС

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ: ОСОБЛИВОСТІ ЇХ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Державний службовець - це громадянин України, який займає посаду державної служби в органі державної влади, іншому державному органі, його апараті (секретаріаті), одержує заробітну плату за рахунок коштів державного бюджету та здійснює встановлені для цієї посади повноваження, безпосередньо пов'язані з виконанням завдань і функцій такого державного органу, а також дотримується принципів державної служби [1].

Основною метою діяльності державних службовців є служіння народу України та територіальній громаді, охорона та сприяння реалізації прав, свобод і законних інтересів людини і громадянина. Тому поведінка державних службовців та посадових осіб місцевого

самоврядування має забезпечувати довіру суспільства до державної служби. Державні службовці повинні сумлінно, компетентно, результативно і відповідально виконувати свої посадові обов'язки, проявляти ініціативу, а також не допускати ухилення від прийняття рішень та відповідальності за свої дії та рішення. Разом з цим, повинні неухильно дотримуватись загальновизнаних етичних норм поведінки, бути доброзичливими та ввічливими, дотримуватись високої культури спілкування (не допускати використання нецензурної лексики, підвищеної інтонації), з повагою ставитись до прав, свобод та законних інтересів людини і громадянина, об'єднань громадян, інших юридичних осіб, не проявляти свавілля або байдужість до їхніх правомірних дій та вимог, запобігати виникненню конфліктів у стосунках з громадянами, керівниками, колегами та підлеглими, виконувати свої посадові обов'язки чесно і неупереджено, незважаючи на особисті ідеологічні, релігійні або інші погляди, не надавати будь-яких переваг та не виявляти прихильності до окремих фізичних чи юридичних осіб, громадських і релігійних організацій [2].

Державні службовці у своїй діяльності керуються принципами етики державної служби, що ґрунтуються на положеннях Конституції України, законодавства про державну службу та запобігання корупції, а саме:

по-перше, служіння державі і суспільству передбачає: 1) чесне служіння і вірність державі; 2) забезпечення державних інтересів під час виконання завдань та функцій держави; 3) сприяння реалізації прав та законних інтересів людини і громадянина; 4) формування позитивного іміджу держави [3];

по-друге, гідна поведінка особи, під час виконання своїх службових повноважень, яка проявляється у зобов'язанні неухильно додержуватися вимог закону та загальновизнаних етичних норм поведінки, бути ввічливими у стосунках з громадянами, керівниками, колегами і підлеглими;

по-третє, доброчесність: це необхідна морально-етична складова діяльності державного службовця, яка визначає межу і спосіб його поведінки, що базується на принципах доброго відношення до громадян та чесності у способі власного життя, виконанні своїх обов'язків та розпорядженні державними ресурсами;

по-четверте, лояльність передбачає: 1) добросовісність щодо виконання рішень Верховної Ради України, Президента України, Кабінету Міністрів України та державного органу, в якому працює

державний службовець, незалежно від своїх власних переконань і політичних поглядів; 2) утримання від будь-яких проявів публічної критики діяльності державних органів, їх посадових осіб; 3) коректне ставлення до керівників і співробітників державного органу під час виконання державним службовцем своїх обов'язків;

по-п'яте, політична неупередженість – це необхідність при виконанні своїх службових повноважень дотримуватися політичної нейтральності, уникати демонстрації у будь-якому вигляді власних політичних переконань або поглядів, не використовувати службові повноваження в інтересах політичних партій чи їх осередків або окремих політиків;

по-шосте, прозорість і підзвітність передбачає: 1) відкритість та доступність інформації про діяльність державного службовця, крім випадків, визначених Конституцією та законами України;

по-сьоме, сумлінність: державний службовець повинен сумлінно виконувати свої службові обов'язки;

по-восьме, компетентність, ефективність: необхідність сумлінно, компетентно, вчасно, результативно і відповідально виконувати службові повноваження та професійні обов'язки, рішення та доручення органів і осіб, яким вищезазначені особи є підпорядковані, підзвітні або підконтрольні, не допускати зловживань та неефективного використання державної і комунальної власності [4].

Отже, адміністративно-правовий статус державних службовців у їх професійній діяльності має здійснюватися у чіткій взаємодії із їх етичними нормами та вимогами щодо їх поведінки.

Література:

1. Про державну службу: Закон України від 10 грудня 2015 р. // Голос України від 31.12.2015 р. № 250

2. «Правила етичної поведінки державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування» : URL: <http://consultant.parus.ua>

3. Про затвердження Правил етичної поведінки державних службовців: Постанова Кабінету Міністрів України від 11 лютого 2016 р. // Урядовий кур'єр від 20.02.2016 р. № 34.

4. Основні поняття правил етичної поведінки державного службовця : URL: <https://www.nemyriv-rda.gov.ua/>